003| Ὁ δυνάμενος ν’ ἀνέλθη ἂς ἀνέλθη.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/003-ὁ-δυνάμενος-ν-ἀνέλθῃ-ἂς-ἀνέλθ/

Ὁ ἀνερχόμενος ἂς ὑποβοηθῇ τὸν μῆ δυνάμενον. Ὁ δὲ ὀλισθῶν καὶ μῆ δυνάμενος ν’ ἀνεγερθῇ διὰ τῶν ἑαυτοῦ δυνάμεων, ἂς ἐγερθῇ τῇ βοηθείᾳ τῶν ἀλλων.

Ὁ βλέπων ἂς διαγιγνώσκῃ καλῶς πᾶν ὅ,τι ὁρᾶ καὶ ἂς καθιστά τοῦτο γνωστόν, ἵνα καὶ οἱ ἄλλοι ἴδωσι τοῦτο. Ἐὰν ὅμως οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν εἶναι ἀσθενεῖς ἢ ἀμβλυωποῦσι καὶ δὲν ὁρῶσιν, ἂς ἐντείνουσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν, ἂς ὁπλισθῶσι δι’ ὑπομονῆς ἢ διὰ φακῶν, ὅπως ἴδωσιν.

Ὁ ὑπομένων, οὗτος νικᾶ καὶ ὁ ἔχων μεθ’ ἑαυτοῦ την Ἀλήθειαν οὗτος ἐν τέλει ἀποθεοῦται.

Δὲν ἐπιζητῶ παρ’ ὑμῶν ὅπως ἐπιμένητε μέχρι θανάτου εἰς πράγματα μὴ ἐπιτελούμενα ὑπὸ τῶν φυσικῶν συνθηκῶν ἢ τῶν μεσολαβούντων αἰτίων, ἀλλὰ ὁπλισθῆτε μετὰ περισσοτέρου ζήλου καὶ καλλιεργήσατε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δύνασθε νὰ ἐπιτύχητε. Ἐὰν δὲ τὰ ἐμπόδια ὑπερβάλλωνται, ἐὰν ὁ ἀσθενὴς ὑμῶν χαρακτὴρ ἀδυνατῇ νὰ παρακολουθήσῃ ὅπου προορίζω αὐτόν, ἐμμείνατε. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ’ ἣν ἡ ἀσθένεια τοῦ χαρακτῆρος ὑμῶν θὰ ὁπλισθῇ καὶ θὰ ἐπιτελεσθῇ τὸ ποθούμενον.

Ἐγὼ ἐγκαρτερῶ, σεῖς διατί βιάζεσθε; Ἐγὼ ὅμως ἐγκαρτερῶν καὶ διορῶν ὑμᾶς ἀδρανοῦντας ἢ κεκμηκότας ἢ ἀδιαφοροῦντας ἢ ὀλιγωροῦντας, δὲν παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σᾶς παρωθῶ να σᾶς καταδεικνύω τὰ μέτρα, ἃ δύνασθε νὰ λάβητε πρὸς τὴν πνευματικήν σας ἀνάδειξιν καὶ τελειοποίησιν καὶ πῶς δύνασθε καὶ πῶς νὰ ἐπανορθώσητε τὰ κακῶς κείμενα.

Ὁ τρόπος τῆς δράσεώς Μου καὶ Διδαχῆς Μου δὲν περιορίζεται μόνον εἰς ἁπλῆν διδασκαλίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐμμέσους τρόπους, οὓς σεῖς δὲν δύνασθε νὰ γνωρίσητε. Ἐὰν δὲ πιστεύετε ὅτι Ἐγὼ δύναμαι νὰ παρίδω ὑμᾶς εἴτε ἐκ τῆς ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας σας, εἴτε ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων σας, εἴτε ἐκ τῆς πρὸς Ἐμὲ συμπεριφορᾶς καὶ ὀλιγοπιστίας σας, ἀπατᾶσθε.

Ἐγὼ ἦλθον εἰς τὸν κόσμον ὅπως διδάξω τὴν Ἀλήθειαν εἰς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ὅπως τοὺς ἁμαρτωλοὺς σώσω. Δὲν ἦλθον σῶσαι δικαίους ἢ νουθετεῖσαι τοὺς μὴ ἔχοντας ἀνάγκην παραινέσεων.

Καθῆκον Μου ἐστίν, ὅπως διὰ τῶν νηπίων διδάξω τὴν Ἀλήθειαν, ἣν οἱ σοφοὶ παρεῖδον καὶ κατεπάτησαν καὶ ἵνα διὰ τῶν βεβήλων οἰκοδομήσω τὸν Βωμὸν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἱερότητος.

Ἀγαπῶ πάντας, ὅσοι πιστεύουσιν εἰς Ἐμὲ ὡς εἰς Ἀλήθειαν καὶ ὁδηγῶ πάντας ἀνεξαιρέτως εἰς τὸ Φῶς ὑποβαστάζων διὰ τῆς Χειρὸς ἢ εἰς τὰς Ἀγκάλας Μου ἐκείνους, οἵτινες προσκόπτωσιν ἢ δὲν ὁρῶσιν καλῶς, ἵνα μὴ ὀλισθήσωσι καὶ κατασυντριφθῶσιν. Ἀδιαφορῶ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες δέν δύνανται νὰ ἀντιληφθῶσι τί λέγω ὑπὸ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἔννοιαν, ἀλλὰ ἐμμένουν ὅπως φέρω αὐτοὺς εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ἀπέρχομαι ἐπὶ στιγμήν, ἵνα ἐπανέλθω ἐνθερμότερος. Ἐγκαταλείπω ἐκείνους, οἵτινες ἀδιαφοροῦσι πρὸς Ἐμέ, ἵνα ἐπανέλθω καὶ περιπτύξω αὐτοὺς περιπαθέστερον, **ὁπόταν ἐπικαλεσθῶσι τὴν Βοήθειάν Μου.** Τοῦτο δὲ ἔστω καὶ ὑμῶν καθῆκον. Περιποιεῖσθε ἐκείνους οἵτινες χρήζουσι βοηθείας **καὶ ἀγαπᾶτε περισσότερον παντὸς ἄλλου τοὺς μνησικακοῦντας ὑμᾶς, οἰκτήρατε αὐτοὺς καὶ διδάξατε αὐτούς, ἵνα δυνηθῶσι καὶ ὀρθοποδήσωσιν ὡς ὑμεῖς.**

Τί ὠφελεῖ ὁ πλοῦτος εἰς τὸν κατακείμενον ἐπὶ τῶν θησαυρῶν καὶ ζῶντα δι’ αὐτούς; Ἢ τί χρείαν ἔχει ὁ ἄνθρωπος τῶν ἀγαθῶν, ὧν δὲν στερεῖται; Ὁ μὴ ἔχων καὶ μὴ ἀπολαμβάνων, αὐτὸς ἔχει ἀνάγκην τῶν ἐλλειπόντων αὐτοῦ. Θαρρεῖτε ὅθεν. Πᾶν ὅ,τι δίδω ὑμῖν, πρὸς τὸ καλὸν ὑμῶν δίδω, **καὶ πᾶσαν δοκιμασίαν πρὸς σύνεσιν.**

Ἄνευ πυρὸς τὸ μέταλλον δὲν μεταλλάσσεται καὶ δὲν μαλακώνει, δι’ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ σχῆμα, ὃ θέλομεν, ἐπιτυγχάνομεν καὶ τὴν λάμψιν καὶ στιλπνότητα εἰς αὐτὸ ἀποδίδομεν. Ὅπως ὅθεν τὸ μέταλλον καὶ ὁ ἄνθρωπος τελειότερος καθίσταται, αἱ δὲ δοκιμασίαι οὐ μόνον ἐμπειρότερον αὐτὸ καθιστῶσιν, ἀλλὰ καὶ εὐπεφορώτερον πρὸς πᾶν ἀγαθὸν καὶ τελειοποίησιν.

Ταῦτα πάντα ἔσονται πρὸς ὑμᾶς διδάγματα, ἵνα μή φοραθῆτε ἀσχάλοντες πρὸς τὸν σκοπόν, ὃν ὑμᾶς προορίζω.

6/9/1925